

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 399. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686919230320/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

spodsk Nei; men hun saae ud, som om hun troede paa Skjæbnens Villie. Han kunde nu see, at om han end havde naaet hende, saa var Horizonten endda lige vid. Saa fulgte han med stor Spænding Mdm. Hillebrandts fornyede Forsøg – thi skjøndt han havde sagt til Bregning, at selv naar den hele Verden brød sammen over ham, vilde han troe, at det var Lov og ikke Mirakel, saa behøvede han dog kun at faae Lidt at haabe eller frygte for at troe paa en mystisk Magt.

Mdm. Hillebrandt skjulte pludselig Kortene; hun hørte sin Mand komme.

Allerede Lys? sagde Hillebrandt mut. Ei, god Aften, Krøyer! hvor skal vi skrive det? .... God Aften, lille Jomfru Bille!

Mdm. Hillebrandt sagde med et ængstelig spørgende Blik: Skal vi slukke det igjen?

Nei, vist ikke, svarede han vranten, nu er det jo tændt. – Han tog en gammel Frakke paa, hentede Papir og Blyant og gav sig til at tegne Bordter, der skulde udhugges. Lidt efter opklaredes hans Ansigt, han gik hen til sin Kone og sagde venlig: Hør, lille Mutter, Din Fader kommer om lidt med en fremmed Herre. Han vilde have et Par unge Mennesker i Kost hos Din Fader, men de har ikke Plads hjemme, og saa sagde jeg, jeg vilde tale med Dig, om vi kunde tage dem. Sex hundrede Daler om Aaret! Tre hundrede for hver! – Og han gav sig nu til at udvikle, hvordan Huset kunde indrettes, for saa mange Penge var dog Synd at kaste bort!

Men Du Fredsens Gud, Hillebrandt! udbød hun, hvor troer Du nu, det kan gaae an! Her er jo ikke saa megen Plads tilovers, at en Muus kan ligge i Barselseng!

Hillebrandt kunde ikke bekvemme sig til at indrømme dette, og under den heftige Disput, som paafulgte, søgte han med en Behændighed, der var pinlig for Tilhørerne, at overliste sin Kone, som om Huset udvidede sig, naar hendes Beviser kom i Uorden.

Lykkeligvis kom André med den Fremmede, og det var til Ottos Overraskelse den stille alvorlige Adjunct fra den By, hvor hans Moder boede. Forretningssagen var snart afgjort; André havde ikke et Øieblik for Alvor troet paa sin Svigersøns Forslag, men förstod strax at dæmpe hans onde Lune og faae en Samtale igang.

Ja, naar var egenlig de gamle, gode Dage? spurgte André, da man